Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

DAN VOICULESCU

LUPTA POLITICĂ

VOLUMUL 2

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lupta politică

De ce oare, citind această carte, am fost străbătut, fără să vreau, de o undă de tristețe profundă ce m-a dus cu gândul la acel „amar sufletesc" pe care l-a simțit și exprimat atât de adânc, zguduindu-ne pentru totdeauna ființa, Mihai Eminescu? Să fie oare faptul că am văzut în ea cronica vie, făcută fără concesii, a unei țări în plină prăbușire? O țară în care până și șansa de a te naște este pusă sub semnul acestui paradox: „fă-mă mamă cu noroc și-aruncă-mă în foc"!

... „țară neașezată", îmi cad în suflet ca un clopot de înmormântare cuvintele cronicarului. Deschide-ți cartea și citiți-o și veți simți cu un strămoșesc diapazon al firii acea panică de nedescris în fața seismului continuu, ce nu vrea parcă să scufunde numai pământul acesta însființit, dar și nobila casă țărănească a sufletului românesc, ridicată cu atâta trudă pe el! Parcă ai în față un teribil seismograf ce înregistrează în ritm alert erodările infinite și iremediabile la care este supus acest „humus sufletesc" cu scopul cinic de a-l schimba o dată pentru totdeauna. Pe acest tărâm veșnic însângerat de suferințe se duc în continuare lupte politice.

Polisul, cetatea, a creat politica. Iar aceasta din urmă a dat naștere unui copil nou, *zoon politikon* sau animalul social. Așa spune Aristotel. Dar oare omul cel nou-născut al cetății era omul deplin? Se emancipase el cu adevărat de reflexele lui atavice, sau doar le rânduia și le punea la lucru într-o formă mai cinică și mai perversă? Animalul social, adică omul nedesprins încă de rădăcinile încâlcite și tenebroase ale naturii nemântuite. Poate de aceea, după sute de ani, Friedrich Nietzsche era îndreptățit să exclame cu tragică luciditate: „nu cere fiarei să nu fie fiară!" Dar iată că, în istoria milenară a luptelor politice, au fost și paradoxuri. Iar mie cel mai sublim și cel mai neașteptat mi se pare cel născut din cruntul conflict dintre Andrei Bathory și minunea aceea de voievod român numit Mihai Viteazul. Oare ce l-a determinat pe acesta din urmă să-și conducă pe ultimul drum adversarul, închinându-se creștinește și

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

stând cu lumânarea aprinsă în spatele coșciugului aceluia pentru care orice tulburare omenească încetase? Căci nu voievodul îl omorâse, ci alții, din propria lor inițiativă slugarnică și criminală. El, Domnul primei noastre Uniri, mergea cu capul plecat în urma umbrei ce fusese odată adversarul său, ținând în pumnul strâns, nu sabia urii și răzbunării, ci lumânarea iertării și împăcării. Tainic popor mai avem și de aceea, Doamne, cât îi suntem de datori!

Există în *Anna Karenina* un personaj prin care Tolstoi își mărturisește credința: „specia m-a învățat să te calc în picioare! Noroc cu învățătura cea creștină ce mi-a șoptit neîncetat să îmi iubesc semenul!" Și plecând de aici, iată ce paradox, și această carte pe care o veți deschide! Pornită necruțător parcă din dictonul lui Seneca, „Viața înseamnă luptă", își duce bătăliile, vai pe câte fronturi deodată, ca apoi, către final, imprevizibil și năucitor de dezarmant, să dezerteze public într-o lume înaltă a unei neașteptate vibrații sufletești. Căci trâmbița de luptă s-a stins, făcând loc gândului lumină ce parcă îți șoptește: „dacă dragoste nu e, nimic nu e!" Așa este această carte, un paradox de suflet țărănesc, căruia viitura istoriei nenorocite, propriile slăbiciuni și păcate, nu i-au putut șterge lumina creștină. Căci dincolo de piesele de șah ale discursului politic, eșalonate cu grijă și pregătite de atac cu scopul unic de a-și face „mat" adversarul, chemate cu suflu strategic, rând pe rând, cu nume de legiuni romane: „politice, economice, legislative, civice", se strecoară brusc, neașteptat, ca un „accident" sufletesc salvator, sau mai bine spus, ca o „slăbiciune" mântuitoare, acel suspin omenesc, al omului ce a suferit, nu o înfrângere, ci o mare nedreptate, precum și a îndurării crucii ei. Și, abia atunci, veți descoperi sub platoșa de nepătruns a luptătorului politic, a acelui de temut și nestăpânit zoon politikon, neașteptate vibrații sufletești, mănunchiuri de dragoste și compasiune, aruncate în grădina suferinței omenești. Iar dacă tu, cititorule, antrenat în a vedea omul așa cum este, și nu bietele lui idei trecătoare, vei tăia cu de la tine putere, cu o macetă sufletească, lianele junglei politice, vei descoperi că, dincolo de vegetația luxuriantă și sufocantă, se ascunde un sol bun sufletesc pe care poți să calci în siguranță.

Și astfel, vei descoperi tu, cititorule, că această carte nu este nicidecum dedicată luptei politice, ci este o sensibilă și tulburător de profundă mărturisire a unei schimbări interioare. Căci prețul nedreptății îndurate cu verticalitate nu poate să fie decât un sublim pașaport către libertate.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Timpul va șterge necruțător lupta politică a vremurilor de azi, dar nicidecum numele celui care, prin zăngănitul armelor încrucișate, a găsit timp sufletesc ca să repare chilia Sfântului Cuvios Daniil Sihastrul. Uitarea se va așterne peste adversarii zilei, dar nu și peste numele celui care s-a aplecat, cu grijă părintească, spre tineretul țării ca să-l ajute și să-l scape așa cum a putut s-o facă de la marele naufragiu social al țării. Și multe vor trece în neființă, dar nu și gestul celui care a mângâiat sărăcia familiilor oropsite, dăruindu-le din suflet decența de a fi. În fond, autorul acestei cărți va fi fiind în timp ca sufletul acelui țăran din Evul Mediu, care, mâncând la ospățul vieții cu prietenii săi buni: Bogăția, Curajul și Frumusețea, a fost chemat neașteptat de Moarte s-o urmeze. Și, speriat fiind, cutremurat de frica neantului, a implorat pe cumplita Doamnă în Negru să-l lase cu un însoțitor. Dar toți cei de la masă, pe rând, l-au refuzat. Și-atunci, de undeva, s-a auzit o voce: „Vin eu, nu-ți fie frică! Nu te voi lăsa singur!" Țăranul și Moartea, deopotrivă, s-au uitat uimiți la cel care vorbise. Era un biet om sărac, desculț și zdrențăros. „Tu cine ești?", l-au întrebat cei doi în cor. „Sunt Fapta Bună", răspunse desculțul.

Dan Puric
13.11.2017, 00:16

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Senzația mea este că marea schimbare din '89 ne-a găsit total nepregătiți pentru ce urma să vină. Cred că puțini dintre noi își mai imaginau, în anii '80, că lumea ar putea arăta și altfel. Dacă am fi crezut că uriașa minciună din jurul nostru s-ar putea sparge vreodată, e posibil ca unii dintre noi să fi citit alte cărți pregătindu-se pentru o lume altfel.

Și pentru că, după '89, cineva trebuia să facă asta, și în politică, și în economie, a explodat veleitarismul, cu consecințele de rigoare. Am mers din gard în gard, printre perdele de fum, aruncate ba de unul, ba de altul, fără să înțelegem ce ni se întâmplă, dar cu entuziasm.

Au trebuit să treacă mereu ani buni ca să pricepem, în fiecare etapă, ce-a fost sau cine a fost artificierul. Amatorismul a continuat, mai ales în politică, trebuie să o spun cu părere de rău, iar mulți dintre cei născuți după '89 n-au citit acele cărți de care e foarte mare nevoie înainte de a intra în politică. Adăugăm la tot ce-am spus profesioniștii din umbră, ascunși în instituții secrete, care au fost artizanii principali ai somnambulismului nostru. Aceia citiseră niște cărți, chiar prea multe, și știau exact ce fac. Ajungem, din păcate, la o Românie care astăzi a întârziat cu zeci de ani în loc să ardă etapele, având oricum lipsă niște alte zeci de ani în raport cu Europa. Ajungem la o Românie care nu izbutește încă să onoreze destinul său european pe măsura resurselor de toate felurile pe care le are, mai ales umane.

Asta e tristețea mea. Cred că și a altora. E o tristețe, nu-i o disperare, e o așteptare activă. Văd în jur din ce în ce mai mulți oameni cu care rezonez, oriunde merg, în țară și în afară. România are o energie pozitivă, încă latentă, dar vie, în care am foarte mare încredere. Am simțit-o în împrejurări dificile. Iată de ce cred că e nevoie de repere, e nevoie de mărturii, e nevoie de experiențe, câteodată de sacrificii pe care unii dintre noi chiar le-am traversat și am rămas întregi.

Cartea de față mi se pare o dovadă a ceea ce spun și aștept. O depoziție în fața unui imaginar tribunal al destinului nostru ca națiune. E ca un

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

șir de fotografii ale unor clipe de istorie, adăugându-se altor mărturii ale celor de azi și de ieri care au plătit un preț mult prea mare.

Într-un final, în care nu știu dacă vom mai fi, cred că totul este să fi meritat și România să fie unde îi e locul.

Mircea Diaconu

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Greșelile fatale ale profesorului. L-am descifrat.

A dat din aripi și a încercat să stingă lampa. A crezut sincer că lumina ei este nocivă. Și s-a ars. L-am descifrat. Am în fața ochilor întregul inventar al greșelilor lui. Pentru care a plătit. Cu una dintre cele mai aspre condamnări din istoria recentă. Zece ani de temniță grea. Care sunt greșelile profesorului Dan Voiculescu? Cu ce începe inventarul?

Prima și cea mai importantă, greșeala sa de neiertat este că a luptat împotriva unui animal de pradă. A crezut sincer, în naivitatea lui, că îl poate învinge pe Traian Băsescu prin votul cetățenilor. S-a înșelat. Dan Voiculescu este inițiatorul – și acesta este principalul său cap de acuzare – celei de-a doua suspendări a președintelui Traian Băsescu și referendumului pentru demiterea sa. La demitere au votat 7,4 milioane de români „pentru". În total, erau necesare 8 134 920 de voturi. Dar s-au prezentat la urne mai mulți. Respectiv 8 459 053 de cetățeni. Conform datelor oficiale ale recensământului populației, Traian Băsescu trebuia demis. Numai că aceste date oficiale au venit, în mod fatal, prea târziu. Principalul său dușman a rămas în funcția de președinte în ciuda acestui scor zdrobitor. În ciuda faptului că mult mai mulți cetățeni au votat pentru demitere, în 2012, decât votaseră în 2009 pentru instalarea lui ca președinte. În 2009 când, iată, știm astăzi, alegerile au fost fraudate.

Și, astfel, „omul bântuit de Antene", după cum s-a exprimat atât de plastic Profesorul, s-a răzbunat.

Ca să-l poată pedepsi, a schimbat de-a lungul mandatelor lui un număr colosal de mare de procurori și de judecători. A dat în acest sens nu mai puțin de 4 200 de decrete. Caz fără precedent în istorie. A creat republica procurorilor. Prin intermediul ei, a încercat și a reușit, în bună măsură, să-i pună în genunchi pe judecători. Nu pe toți. Pe suficient de mulți.

A doua greșeală capitală a profesorului, prima în ordine cronologică, este însă alta. S-a luptat trei ani pentru a crea USL, cea mai puternică alianță politică întâlnită în istoria recentă, care în decembrie 2012 a

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

câștigat alegerile, măturând PDL-ul. Pentru așa ceva merita de asemenea să fie pedepsit.

Celelalte greșeli, numeroase, sunt mai mărunte. Mă voi mulțumi să le enumăr.

1) A apreciat că evaziunea fiscală se ridică la amețitoarea cifră de 40 de miliarde de euro și a încercat, fără succes, să dubleze pedepsele pentru această infracțiune. În naivitatea lui, a estimat că ar putea fi recuperați, într-un singur an, de la evazioniști cel puțin 28 de miliarde de euro. Legea pe care a promovat-o în calitate de senator și de vicepreședinte al Camerei superioare a Parlamentului nu a trecut și, dezamăgit, a demisionat.

2) S-a vulnerabilizat, fiind simultan un important om de afaceri, politician, dar și patron al celui mai temut trust de presă. Trustul Antenelor. Iar Antenele l-au tocat pe același Traian Băsescu.

3) În 2009, când președintele României, cu un cinism uluitor, aproape cu zâmbetul pe buze, a anunțat tăierea salariilor și pensiilor românilor, profesorul Dan Voiculescu a afirmat că Băsescu a „tratat cetățeanul nu ca pe un partener, ci pur și simplu l-a tâlhărit. I-a băgat mâna în buzunar". Nici asta nu se iartă.

4) Considerând că „președintele jucător" a devenit președinte jucărie, Dan Voiculescu l-a poreclit, pentru minciunile lui imediat după victoria USL, „Pinocchio de România".

Și iată ce a urmat. I-a fost construit unul dintre cele mai mincinoase dosare penale din istoria recentă a României. Dosarul care rămâne în anale sub numele de „Telepatia". Dar nu era suficient dosarul. Mai trebuia identificat și un judecător care să-l condamne. Președintele instanței a fost, fapt fără precedent, arestat și ridicat cu mascații din sala de judecată. Pentru a-i face loc Cameliei Bogdan. Magistratul, care dă asigurări în înregistrările cu Traian Băsescu, fără să fi citit vreodată dosarul, că îl va condamna pe profesor la 10 ani de temniță grea. Și o și face. Dar pentru asta a mai fost nevoie de un fals. De o declarație în fals a ministrului de atunci al agriculturii, pe nume Dacian Cioloș, conform căreia statul ar fi fost păgubit. Iar Cioloș a semnat. Ca orice soldat disciplinat al sistemului. Pentru ca profesorul Voiculescu să poată fi executat, au mai fost puși la zid și mulți alți nevinovați, printre care academicianul Mencinicopschi, un savant de renume mondial.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Din Închisoare, Profesorul Voiculescu și-a continuat toate demersurile. În politică, în economie, în legislație, în societatea civilă. Și a făcut în continuare opere de caritate.

Mi se pare însă că cel mai important lucru pe care l-a descoperit acest personaj și îl consemnează în cartea de față este că „omul în lanțuri poate fi liber".

Drept pentru care nu am avut nici cea mai mică ezitare pentru a așterne pe hârtie cuvintele de mai sus, care salută această nouă apariție editorială, semnată de profesorul Voiculescu.

Sorin Roșca Stănescu

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Lupta politică II" – jurnalul de front al profesorului Dan Voiculescu

După primele zeci de pagini n-am mai avut sentimentul că m-am aplecat peste o carte. M-am cufundat într-o istorie trăită, pe care profesorul Dan Voiculescu o reconstituie din mărturisiri, din scurte analize și diagnostice economice precise, din documente judiciare, din judecăți de valoare asupra unor episoade politice cheie, din notații fulgurante și din sfaturi de viață.

Prima și cea mai apăsată constatare care se degajă după ultimele cuvinte, bolduite, ale lucrării – „îmi este dor de voi" (26 septembrie 2016, din detenție): omul acesta, prezent în toate nodurile istoriei României din ultimii 27 de ani, personalitate puternică, tenace, cu puseuri de intelectual vizionar, este, deopotrivă, de o profundă, omenească, empatie. Această empatie îl poartă de la interacțiunea cu liderii politici ai zilei (multă vreme a fost unul dintre ei) la dialogul cu cetățenii de rând, bătrâni și copii, personaje mărunte și marginalizate sau tineri de geniu de care, prin fundația sa filantropică, se îngrijește.

Profesorul Dan Voiculescu, care – cum îi place să spună – „prin muncă multă și cinstită" și-a construit un imperiu, n-a uitat Bariera Vergului, locul unde și-a petrecut copilăria sărmană, pe care o invocă de nenumărate ori atunci când întinde o mână de ajutor, când – în calitate de parlamentar al României – redactează proiecte de legi pentru cei mulți și fragili, luptându-se pentru aceasta cu cei puțini și la putere.

Lupta politică – volumul 2 nu este o carte de memorii, scrisă în tihna bibliotecii de un autor care a depus armele, ci un jurnal de front, alcătuit din editoriale, texte polemice, radiografii economice, scurte postări pe blog – uneori foarte acide, alteori sentimentale – acoperind cei mai duri ani din viața profesorului. Un infern din care astăzi a ieșit, renăscând din propria cenușă.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

A doua constatare care se degajă din lectura lucrării e nedreptatea cumplită care i s-a făcut acestui om fără altă vină, în toți anii aceștia, decât aceea că n-a stat deoparte, că a dorit să lase un semn al trecerii sale, în clipele cruciale ale poporului său. „De ce faci politică? De ce îți asumi atâtea înjurături, în loc să te bronzezi prin Tahiti?" l-a întrebat pe forum un cititor, când – pentru implicarea sa născută din buna-credință de a îndrepta lucrurile –, când pentru tot ceea ce reușise să realizeze pentru societatea aflată în durerile facerii capitalismului – reducerea TVA-ului la produsele alimentare, compensații pentru păgubiții Dacia, neimpozitarea profitului reinvestit – a primit din partea statului ingrat cea mai cumplită pedeapsă: închisoarea.

Ceea ce pe oricare altul l-ar fi îngenuncheat și l-ar fi amuțit, pe profesorul Voiculescu l-a îndârjit. „Cel mai constant adversar politic al lui Traian Băsescu", cum se prezintă, și-a săpat în recluziune noi tranșee de luptă, a continuat să-și scrie tratatele de economie, a continuat să strige, să avertizeze.

Nu și-a abandonat lupta și crezul: „Mă voi dedica dreptății sociale". „Curaj, demnitate, onoare" – iată tripticul de principii pe care l-a internalizat și pentru care luptă.

Ziua când societatea românească își va recăpăta valorile confiscate e tot mai aproape și grație profesorului Voiculescu, și trustului de presă pe care l-a construit și a avut tăria exemplară de a nu-l vinde în schimbul libertății.

Într-o bună zi, omului acestuia însetat de dreptate i se va face dreptate – singura compensație pe care o așteaptă. Până atunci, un lucru e sigur: profesorul Voiculescu a câștigat lupta cu Sistemul.

Bogdan Chirieac